

Satyam Shivam Sundaram #7 vr 2

Hoofdstuk #7: De mind. Een mooie dienaar, een gevaarlijke meester.

10 november 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 2

Geliefde Osho,

Zijn er echte verschillen in de verscheidene rassen, of is het gewoon bijgeloof?

Maneesha, er zijn niet enkel verschillen in de rassen, maar zelfs in de individuen. Elk individu heeft een eigen uniekheid. Er is geen ander individu precies zoals jij. Jij bent alleen.

En dit is de waardigheid van het individu – dat hij geen replica is, niet een carbonkopie. Wat waar is betreffende de individuen, is op een andere manier waar betreffende rassen. Want elk ras van de mensheid is door een ander gebied, een andere geschiedenis gegaan, het heeft een andere psychologie ontwikkeld, een andere mind. Het is absoluut natuurlijk dat de Eskimo's zeker verschillend zullen zijn van de mensen die zelfs niet weten hoe het voelt als er sneeuw valt.

Eskimo's hebben twaalf namen voor sneeuw; geen andere taal heeft twaalf namen voor sneeuw, want alleen Eskimo's weten de geringe verschillen die twaalf namen maken die niet synoniem zijn. Maar om deze broze en subtiele verschillen te kennen moet je in dezelfde geografie, in hetzelfde klimaat zijn, en moet je door dezelfde ervaringen zijn gegaan.

Verskillend rassen zijn door verschillende landen, door verschillende ervaringen gegaan. En natuurlijk hebben ze bepaalde karakteristieken ontwikkeld. Volgens mij maakt dat de aarde mooier, want het geeft variëteit.

Maar jouw vraag is, "Zijn er echte verschillen... of is het gewoon bijgeloof?"

Er zijn echte verschillen – en er zijn er nog veel meer die slechts bijgeloven zijn, ze zijn geen echte verschillen. Natuurlijk zal een man die in Tibet is geboren andere bijgeloven hebben dan een man die in India is geboren. Bijvoorbeeld de hemel, volgens de Indiase traditie is dat een erg koele plaats, bijna airconditioned, koele bries de hele dag door, nooit heet. Maar Eskimo's en Tibetanen zullen het niet eens zijn met deze hemel. Zij zijn de kou moe.

In Tibet is er zelfs een vreemde traditie dat als een kind geboren is, hij onmiddellijk negen keer in ijskoud water wordt gedompeld – een net geboren kind! Negen van de tien kinderen sterven – maar de redenering achter zo'n daad is vanuit een diep begrip van Tibet. Als een kind niet sterk genoeg is om deze negen onderdompelingen in ijskoud water te overleven, is het beter voor hem te sterven, want hij zal ziek blijven, ongezond, ellendig zijn leven lang. Het lijkt wreed, want het doodt bijna negen van de tien kinderen. Maar het is uit compassie, niet uit wreedheid, zij weten heel goed wat er zal gebeuren. Als het kind niet in staat is, niet het uithoudingsvermogen heeft om het Tibetaanse ijs te verduren – eeuwig ijs dat het hele jaar door nooit zal smelten – als hij vanaf het begin te zwak is, zal zijn hele leven een ellendig leven zijn. Het is beter voordien te sterven dan een leven van onnodige pijn en ellende te lijden. Het kind wat overleeft bewijst zeker in staat te zijn om in de eeuwige sneeuw te leven – perfect gezond.

De mensen van Tibet zijn erg gezonde mensen – maar de reden is dat zij die wie niet gezond zijn vanaf het begin vernietigd worden. Hun hemel is warm en blijft warm het hele jaar door. Sneeuw valt er nooit in hun hemel, het valt in hun hel – de hel is uiterst koud, nog erger dan Tibet.

Dit is allemaal bijgeloof.

Dit geeft ook het onderscheid.

Een van mijn professoren in Sanskriet, wilde naar Tibet gaan. Hij deed een bepaald onderzoek naar een paar Sanskriet geschriften die uit India verdwenen zijn, maar de vertalingen ervan bestaan in Tibet. Hij wilde ze terug in het Sanskriet vertalen. Dit waren erg belangrijke geschriften, in het bijzonder betreffende Gautama Boeddha. Misschien hebben de Hindoes deze geschriften in India verbrand, maar omdat Tibet Boeddhistisch werd voordat ze vernietigd waren, zijn ze in de Tibetaanse taal vertaald. Ze bestaan in het Chinees, ze bestaan in het Japans, alleen in de Indiase taal bestaan ze niet – en Boeddha werd in dit land geboren, hij sprak de taal van de mensen van dit land. Dus het onderzoek van deze man was werkelijk erg belangrijk om Boeddha terug te brengen in zijn eigen land. Maar hij was een Brahmaan van hoge kaste, en hij had de Tibetaanse taal met veel moeite geleerd. Natuurlijk was het Sanskriet zijn familie taal. Hij behoorde tot een erg geleerde familie, ze gebruikten Sanskriet in hun familie in plaats van enige andere taal van het volk, dus was hij perfect in staat om vanuit de Tibetaanse taal in het Sanskriet te vertalen.

Maar ik zei hem, “Ik verwacht je binnen drie dagen terug te zien.”

Hij zei, “Wat zeg je nu? Het zal tenminste drie jaar duren.”

Ik zei, “Vergeet dat maar. Ik ken je – en ik ken Tibet een beetje.”

Hij zei, “Ik begrijp het niet, jij doet altijd van die vreemde uitspraken.”

Hij ging naar Tibet. Hij was een brahmaan van hoge kaste met alle bijgeloof van de brahmanen. De brahmaan moet een koud bad in de rivier nemen voor zonsopgang: dan moet hij zijn religieuze eredienst verrichten – en pas daarna kan hij zijn ontbijt nemen. Toen hij in Tibet aankwam, herinnerde hij zich mij. Mijn verklaring was niet verkeerd. Hij nam slechts één bad en dat was genoeg, hij vergat alles omtrent de vertaling.

Op de derde dag moest ik hem ophalen op de luchthaven. Ik zei, “Wat vind je nu van mijn uitspraak?”

Hij zei, “Ik zou in drie dagen gestorven zijn. Een dag was al genoeg. Zelfs nu ben ik nog aan het bibberen; de kou is in mijn botten gaan zitten. Zonder een bad te nemen voor zonsopgang kan ik zelfs mijn ontbijt niet nemen. Dus de keuze was of om zonder voedsel te leven of een koud bad voordat de zon opkomt.”

Ik zei, “Daarom zei ik wat ik zei. Jij bent een fanatieke brahmaan; jij zult jouw stomme idee niet opgeven. Het is perfect juist in India... Bovendien is het de beste tijd om een bad te nemen voordat de zon opkomt; alleen dan is het koel. Als de zon er is worden de dingen heter. De ogenblikken voor de zonsopkomst zijn de mooiste in India. Maar dat is niet het geval in Tibet.”

De Dalai Lama nu, het hoofd van de staat Tibet en ook het hoofd van de Boeddhistische kerk van Tibet, is uit Tibet gevlucht. Hij woont in India – en duizenden Tibetanen zijn met hem meegekomen.

Ik had een meditatie kamp in Bodhgaya, waar Gautama Boeddha verlicht werd, en duizenden Tibetanen waren gekomen enkel om hun respect aan Gautama Boeddha te betonen en aan de plaats en de boom waaronder hij verlicht werd. Horende dat ik ook vlakbij de plaats verbleef waar Gautama Boeddha verlicht werd, en honderden van mijn mensen daar aan het mediteren waren, werden ze nieuwsgierig. Ze kwam naar me toe. Ik heb me nog nooit in mijn leven zo ellendig gevoeld – want zij stinken en ik ben allergisch voor luchtjes. Zij zijn de meest onwelriekende lieden in de wereld. Hun heilige geschrift zegt, “Tenminste een bad elk jaar is absoluut noodzakelijk.” Ze zijn bedekt met de stof van de Indiase wegen, transpiratie – maar ze willen geen bad nemen. Alleen een bad per jaar is toegestaan. Ze dragen dezelfde kleding die ze in Tibet droegen, vele lagen van kleren. Het is

erg moeilijk een Tibetaan naakt te maken: als je een laag kleding weg neemt, een andere laag... je neemt die weg en je vindt een andere laag. En elke laag wordt smeriger. Ik moest mijn mensen zeggen, "Verhinder die mensen naar me toe te komen." Ze hebben nu jarenlang in India gewoond, maar ze hebben hun bijgeloof niet veranderd.

Een meer intelligente mensheid zal geen bijgeloof hebben, zal niet volgen wat juist is in een plaats maar wat niet goed zal zijn in een andere plaats. Intelligentie vraagt dat je beantwoordt aan de situatie waarin je bent. Dus er zijn verschillende bijgeloven, en deze afwijkingen maken de mensheid niet mooi, ze maken de mensheid dom.

Ik geloof in het oude gezegde, "Als je Rome bent, gedraag je als de Romeinen: bestel spaghetti." Daarom heb ik mijn sannyasins geweigerd...

Ze hebben voortdurend geprobeerd me over te halen naar Italië te komen en ik blijf nee zeggen, het is of spaghetti of ik!

En dit is geen bijgeloof. Een van mijn secretaresses, een mooie Italiaanse vrouw, goed ontwikkeld – ze was professor aan de universiteit van Rome. Ze had alle diploma's filosofie, vervolgstudie, Ph.D., D.Litt., en ze was de eerste Italiaanse die in contact met me kwam. Ze vernietigde mijn belangstelling voor spaghetti, want ze maakte op een dag spaghetti voor me. Die vrouw nam nooit een bad. Ik denk niet dat ze ooit in haar hele leven een bad genomen had. Haar gezicht had lagen poeder, eeuwen oud, ze bleef er meer poeder opdoen maar ze nam geen bad. Ik zei haar gewoonlijk een eindje van me vandaan te gaan zitten. Erg liefdevol bracht ze de spaghetti. Ik kon niet weigeren – het leek te ongemanierd – dus ik zei haar, "Zet het maar op mijn eettafel, maar jij kunt gaan."

Ze zei, "Ik zou u gewoon de spaghetti willen zien eten."

Ik zei, "Ga nu maar weg alsjeblieft, dan zal ik me over de spaghetti ontfermen." En toen ik dichtbij mijn eettafel kwam, rook de spaghetti net zoals de vrouw rook. Ik moest het door het toilet spoelen. Zelfs na twintig jaar, als ik er aan denk begin ik de spaghetti te ruiken. Ik ken de juiste geur van spaghetti niet, maar ik wil het niet kennen.

Maar er zijn mooie verschillen, die beschermd zouden moeten worden.

De mensheid zou een mooie tuin moeten blijven met allerlei soorten bloemen. Zelfs de wilde bloemen zouden beschermd moeten worden. Zij allen maken het leven rijker, mooier, avontuurlijker

De mensen die internationale autoshow's organiseren hebben ontdekt dat de nationaliteit van de bezoekers te zien is aan de manier waarop de bezoekers een auto benaderen. Als een bezoeker de kap omhoog doet om naar de motor te kijken is hij een Duitser. Als hij geïnteresseerd is in de stijl en de lijnen van een auto, is hij een Fransman. Als hij de claxon uitprobeert is hij een Italiaan. En als hij de grootte en het prijskaartje nakijkt, is hij een Jood.

"Man, ik ben als de dood!" vertrouwde Paddy Seamus toe, vluchtig de pub rondkijkend. "Ik kreeg net een kaart van een kerel die zegt me te zullen doodschieten als ik niet van zijn vrouw wegbleef."

"Nou, blijf dan van zijn vrouw af," adviseerde Seamus, "Dan heb je geen probleem."

"Hoe kan ik dat?" steunde Paddy, "Hij heeft zijn naam er niet onder gezet."

Hymie Godberg was zijn vrienden aan het vertellen over zijn zeilvakantie en hoe zijn boot in ruw weer omgeslagen was en hem in het water had geworpen.

"Ik had alle hoop opgegeven," zei Hymie, "En toen ik voor de derde keer zonk, leken mijn vorige levens voor me op te doemen in een serie van grimmig realistische beelden."

Een gemompel van sympathie kwam van de groep die luisterden. Maar voordat Hymie door kon gaan, sprak zijn vriend Moishe Finkelstein bijtend. "En zag je toevallig een beeld van mij die jou vijftig dollar leende vroeger in 1960?"

De zon gaat nooit onder in het Britse koninkrijk... omdat God geen Engelsman in het donker zou vertrouwen.

Nathaan Nussbaum van Israel bezoekt Parijs. Hij gaat naar een bordeel en dringt aan op de diensten van een meisje die Gloria heet. Gloria is niet beschikbaar, maar als Nathaan een briefje van duizend laat zien, wordt ze naar hem toegebracht en spenderen ze de nacht samen.

De volgende twee nachten verandert een duizend dollar briefje weer van eigenaar en Nathaan en Gloria spenderen de nachten vol passie.

Uiteindelijk vraagt Gloria waarom zij zo'n genereuze aandacht ontvangt.

"Nou," zegt Nathaan. "Weet je, ik ben van Israel."

"Wel, ik ook," roept Gloria uit.

"Ja, dat weet ik," antwoordt Nathaan. "Het toeval wil dat jouw grootmoeder in hetzelfde gebouw woont als mijn ouders en toen ze hoorde dat ik naar Parijs ging, vroeg ze me jou de drieduizend dollar te geven waar je om gevraagd had."

Oké, Maneesha?

Ja, Osho.